

И часъ, единъ добръ конникъ, който минуваше отъ
в тамо, като видѣ животното ми че падна, и като
искаше да мя подгаври като злочестъ нѣкой селенинъ,
рече ми: Е, приятелю, извѣстявамъ ти, че съ този
си пѣргавъ конь ты нѣма да земешъ твърдѣ дългъ
пѣть. Обиденъ отъ тѣзи цапала, рѣшихъ ся тутакъ
си да накажъ присмѣхулина и въ същото време
да оздравѣ побѣгваніето си; изваждамъ внезапно пи-
щовѣтъ та го насачамъ къмъ него и го накарвамъ
ще, не ще, да ми даде коня си. И за да ти испо-
вѣдамъ всичко трѣба да приложъ че принуденъ отъ
обстоятелства та, съблѣкохъ го отъ хубавѣтъ му
широкѣ и лекѣ горнѣ дрехѣ, съ коѣто загърнѣхъ
и закрыхъ простото си селско облѣкло, по което
можахъ негли да ми познаѣтъ нѣгдѣ по-лесно; послѣ
като ввѣрихъ кесіѣтъ си, пълнѣ съ жълтицы, въ
краката на пѣтника, когото смѣкихъ отъ коня му,
удалечихъ ся съсь всичкѣтъ бѣрзинѣ на новийтъ
си конь.

Съ такѣвъ единъ силенъ и пѣргавъ конь безъ да
ся спирамъ никждѣ изминѣхъ повечето отъ двадесетъ
часа. Най-послѣ стори ми ся, че чухъ грѣмъ отъ
тонове, и присмѣтнѣхъ че тестъ ми не ще да е
далечъ, и е въ бой съ руситѣ. И наистинѣ не съмъ
былъ излъганъ, защото стигнѣхъ на бойното поле,
на онзи часъ когато единъ полкъ отъ нашитѣ обра-
щаше грѣбъ, войнитѣ обаче като мя познахъ, свыкахъ
гы около си, събрахъ тѣзи които бѣхъ ся разбѣгали
тамо задъ единъ хѣлмъ и нападнѣхъ съ тѣхъ кос-